kalendert osta. Mis ma siis teen, kui se ramat mitte weel walmis ei olle? Noh, waat' sellepärrast.

Kuida teie Australia-maa pudega, kelleſt ma räkiſin, kokku leppiſite? Teie pannite küll immeks, et ma sealt maa kuuse ja männi puid ei nimmetand. Seal ei olle neid puid. Mönni eht kannab okkaid, agga need okkad on liig pikkad ja jämmedat, kui konna-ossi. Mis okkaspuu se ennam on?

Lähme agga Amerika maale, otsime seal, tulleb aeg, eht meie leiame mönne mürraka, misga turrule wöiks minna. Olgu ta ni suur, kui tahhab, ärrap meie tedda metsast wälja weame, kui meie kolm tullist täkku raudwankre ette rakendame. Saab nähha.

Ruttame siis tullelaewaga üle merre senna pole, kuſt se pehme tuul meile wihma uhhub, kui teik teised tuuled turrad on. Ma mälletan, maa rahwas hüüdwad sedda tuult wesſikaare tuuleks. Kui meie kussagil aega ei wiida, siis ullatame kolme, nelja näddala pärrast senna. Küllab meid seal juhhatakse, kuſt tee Kaliworni känab. Kaliworni — sedda teab igga mees, on se kulus pool-saar, kus kulda kui pääwa kiwwa jöe kaldas leida olla. Agga egga meie kulla pärrast senna lähhe, meil on seal muud teggemist. Meie ronnime üllesmäggede otsa, ja watame järrele, mis seal on. Oh sa kulla-kuppukenne, waata, mis männid need on! Panne küll meie mända kolm tükki üks teise otsa, ei ullata siiski liggi. Kas sa

nääd, mis inime asju Jummal siin on lonud! On need ka puud? need on linna kirriku tornid! Minne raiu seddasuggust wanna meest mahha! Panne terwe wald kirwestega ta kallale, ei tea, kas saawad Jürri pääwast Mihkli päine ta wasto. Küll need on mehhe puud, et hirmu aiawad peale. Wöttame poisid wööd wöölt ärra, seome kokku, ja nöedame järrele, kui jämme se mets-issand on. Mis sa tahhad tehha, ennäh, ei ullata weel! On kellegil ohhelikku käe pärrast? jätkame otsa, ja nöedame neste. Kas nüüd ullatab? — Ei ullata, pudub hea tükk. — Olled sa käest ärra! wiis wööd ja suur pikk ohhelik ei peaks ullatama. Tulle appi, kas se on teik üks puu! — Kus ta peaseb, egga ta kaks puud ei olle; üks ta on, ja ühheks ta jääb. Ei meie tedda kahheks ei te. — Jätkame weel paar pastle paelo nöedu otsa, eht siis aitab. — Küll saab! — Noh, nöedame nüüd ärra, mittu küsi sülda saab. — Urjoh! üksteistkümmend sülda, ja weel otsuke peale kauba. Agga küll se on mürrakas! Ja waata temma körguſt! ei Tallinna radusse torn pölle selle wasto middagi. Küsime küllamehhe käest järrele, eht temma annab meile targemat otsust.

Kule mis külla mees ütleb, kes seal mönda aastad elland. Ta ütleb: „Üks nende suurematte puude seast on ärraräkimatta waewa ja kulluga mönne aasta eest mahha raiutud, ta on